

KIRJAN TIEDOT

Liisa Tuovinen, Olli Stålström,
Jussi Nissinen & Jorma Hentilä
(toim.): *Saanko olla totta?*
*Sukupuolen ja seksuaalisuuden
moninaisuus*. Gaudeamus 2011.

TERVETULOA TO 10.3. KLO 11.00

Saanko olla totta? julkistetaan
torstaina 10.3.2011 kello 11.00
Vanhan ylioppilastalon
Tiedekuntasalissa
(Mannerheimintie 3, Helsinki).
Liisa Tuovinen, Maarit Huuska,
Juha Kilpiä, Tiia Aarnipuu ja Pauli
Löija kertovat kirjasta.
Kahvitarjoilu. **Ilmoittauduthan
tiistaihin 8.3. mennessä:**
heidi.simomaa@gaudeamus.fi

LISÄTIEDOT

heidi.simomaa@gaudeamus.fi
p. 050 540 1299

*Ihmisen syvimpiä tunteita on tulla
oikein nähdyksi, ei niinkään hyvänä
tai pahana vaan ennen kaikkea
totena, että joku voisi katsoa minua
tarkasti, kuulla minua ja tulla
minua kohti.* –Martti Lindqvist

Lehdistötiedote, julkaisuvapaa 10.3.2011 kello 11.00

Kouluterveydenhoitajat, papit, lääkärit, opettajat, psykoterapeutit ja monet muut ihmisten parissa työskentelevät kohtaavat työssään henkilöitä, jotka etsivät selvyttä ja tukea oman seksuaalisen suuntautumisensa tai sukupuolisen minuutensa ymmärtämiseen ja toteuttamiseen. Liisa Tuovinen, Olli Stålström, Jussi Nissinen ja Jorma Hentilä toimittivat näiden kohtaamisten tueksi tietokirjan *Saanko olla totta? Sukupuolen ja seksuaalisuuden moninaisuus* (Gaudeamus 2011).

”Tämä kirja on tehty niille monille, jotka työssään kohtaavat ihmisiä ja voivat tietoisesti tai huomaamattaan vaikuttaa ratkaisevasti jonkun kasvuun tai selviytymiseen elämän kriiseissä”, tekijät kertovat.

Teoksen sisältämät elämäntarinat kertovat sekä auttamisen onnistumisesta että epäonnistumisesta. Epäonnistunut 'eheyttämiseen' tähtäävä terapia, uskonnon nimissä syyllistäminen tai apua etsivän omien kokemusten sivuuttaminen ja vähättelemine voi syöstä vuosiksi ahdistukseen. ”Toiseuden pelkoon ja kieltämiseen liittyvä väkivalta on ihmiskunnan julmaa todellisuutta”, sanoo Liisa Tuovinen. ”Sen vastakohta on oikeus saada tulla esiin ja olla olemassa omana itsenään.”

”Kouluissa, nuorisotyössä sekä kirkon ja sosiaali- ja terveyspalvelujen piirissä työskentelevillä on vastuu siitä, että käytännössä ja puhetaivoissa on varattu arvostavaa tilaa myös muille kuin heteroseksuaalisesti suuntautuneille”, Jussi Nissinen toteaa.

”Kasvattajan, psykologin, terapeutin, lääkärin, sairaanhoitajan ja kirkon työntekijän haasteena on tutustua avoimin mielin ja etukäteen arvottomatta siihen käsitteelliseen kirjoon, joka liittyy sukupuoleen ja seksuaaliseen suuntautumiseen.”

OTTEITA SAANKO OLLA TOTTA? -TEOKSEN ELÄMÄNTARINOISTA

”Me eletään vuotta 1966, ja se on rikos, se on syntiä, se on sairaus. Kaikki tieto, mitä minulla oli, oli sitä, että lesbo kasvaa sellaiseksi täysin onnettomaksi naiseksi, jolla on tweedjakkupuku ja läskipohjakengät ja duffelitakin taskussa karkkeja pikkutyöille ja joka on ehdottomasti alkoholisoitunut! Tämä oli se kuva, että tällaiseksi tulen, jos jatkan tätä rakkautta, joka oli siis huumaava, hurmaava, täysin unohtumaton molemminpuolinen rakkaus.” (Kersti Juva)

”Olen joutunut maksamaan kovan hinnan siitä, että nuorena annoin kirkon sisällä toimineen kristillis-psykoanalyttisen eheyttäjäringin vahingoittaa itseäni valheellisilla lupauksilla 'normaalin' seksuaalisen suuntautumisen tavoittamisesta uskonnon, sielunhoidon, hormonihoidon, psykoanalyysin ja lääkehoidon keinoin.” (Olli Stålström)

”Transihmisten hyvä hoito edellyttää, että pitää oikeasti kohdata ihminen ja ottaa hänet vakavasti. Mutta totta kai kohtaaminen on mahdotonta, jos on lähtökohtaisesti väärät tiedot siitä, mitä kohtaa.” (Tiia Aarnipuu)

”Oli ihmeellistä kertoa oma elämäntarinani juuri sellaisena kuin sen itse muistin ja koin ilman, että minun tarvitsi muuttaa tapahtumia kuulostamaan 'normaaleilta'. Ihmeellistä siinä oli se, että joku kuunteli ja kuuli, ei tuominnut eikä paennut. Ei hylännyt eikä halveksinut, vaikka näki minut sellaisena kuin itse sisimmässäni ymmärsin olevani. Olin elänyt vuosikymmeniä häpeässä ja piilossa, kuin kellarikomerossa. Tulin nähdyksi ja kuulluksi, eikä maailmanloppua tullutkaan.” (Johannes)